

12. POGLAVLJE

Skvik! Skvik! Skviiik! Skvičiiim!

- Dakle, za posluživanje trebaš biti poprilično spretan – kažem žonglirajući papirnatim tanjurima – što ja, naravno, nisam.

Dakle, ja, Nora, stasom i glasom, bivam Njemu instruktora konobarenja.

- Prvo preko lijeve ruke prebaciš ovu bijelu krpu, onda na dlan te iste ruke staviš jedan tanjur, a na podlakticu drugi tanjur. Na kraju u drugu ruku uzmeš treći tanjur...

Nemojte mi ispasti, hajde, surađujte!

- Evo ga! – uzviknem s olakšanjem.

Naravno da mi tanjuri padnu, a breskve se s njih otkotrljaju po kuhinji. On se nasmije.

- Mogu li ja probati?

Kako bi On mogao znati posluživati bolje od mene koja to radim puna četiri dana? Sram me u njegovo ime.

No, On gipko poput srne, u svega tri pokreta rukom, uzme tanjure s breskvama i desnom mi rukom da znak da sjednem za stol.

- Vi ste naručili breskve? – upita slatkorječivo s osmijehom od uha do uha.

Zbunim se.

- Jesam.

Stavi tanjur pred mene.

- Izvolite! Dobar tek Vam želim!

- Hvala – odgovorim piljeći u voće pred sobom.

Posjeduje li on talent za konobarenje?

- Objasni mi kako to radiš tako dobro – molećivo ga pogledam.

Osmjehne se.

- Vježbao sam doma. Nisam se baš htio osramotiti čim stignem tako da su mama i Sonja bile moji pokusni kunići.

- Uh, jadne! Koliko si toga prosuo po njima?

Napravi uvrijeđenu facu.

- Samo dva ili tri keksa i jednu šalicu čaja.

- Nije to ništa. Ja sam mami i sestri spremila orehnjaču koja je alergen za moju sestru.

Prasne u smijeh.

- Nije smiješno, zbog toga sam skoro ostala u Zagrebu!

Naglo se uzobilji.

- To ne bi bilo dobro.

Pokušava li on to reći da mu je drago što sam ovdje? Ha? Ha?